

и все работата му не свършена. Вървя си. Ръката шумеше бистра като сълза, гората се ошумила и раззеленила, цвѣтенца цвѣнали на всѣкжде, пеперуди хвърчатъ и птичета се разпѣли едно отъ друго повече. Хубаво, всичко хубаво, ама отъ тия хубости окото не трепваше; на работа съмъ тръгналъ.

Вървя си . . .

Слушамъ по едно врѣме далечко задъ мене живо, бързо цвѣрчене на птичета, които скоро ме догониха излѣзнаха напредъ и започнаха да летятъ предъ самия мене, цвѣрчатъ, писукатъ предъ главата ми, предъ самото ми лице. Можехъ да виждамъ дори тѣхнитѣ малки очички, приковали погледъ въ моитѣ. Това бѣха две синигерчета, чието писукане и цвѣрчене, па и погледа на очитѣ имъ издаваха нѣкаква уплаха. Нѣщо искаха да ми кажатъ, но нали не знамъ другъ езикъ, освенъ българския, нищо не можахъ да разбера. Спрѣхъ да видя какво ще става по-нататкъ. Но тѣ продължаваха да писукатъ и хвърчатъ около главата ми, връшаха се по пжтеката на десетъ-петнадесетъ крачки и пакъ долитаха къмъ мене и все писукатъ.

Стоя, гледамъ ги и се, чудя какво е това чудо отъ тия птиченца предъ мене. „Нѣщо зло ги е спашло“ помислихъ си и се повърнахъ назадъ. И тѣ прѣпнаха предъ мене. Вървя надиря имъ. Наскоро тѣ литнаха бързо напредъ, отидоха до единъ габеръ, заобиколиха го и ето ги пакъ се върнаха къмъ мене; обиколиха ме съ отчаенъ писъкъ и отново литнаха къмъ габера.

Насочихъ се къмъ дървото и гледамъ, какво става тамъ. Птиченцата налитаха и отскачаха съ писъкъ отъ едно мѣсто на дървото и досѣтихъ се каква е напастъта. Пристѣпихъ до габера, взрѣхъ се въ нѣколкото шумнати зелени клонки и видѣхъ една змия се увила тамъ при гнездото, налапала едно отъ дѣцата имъ! . . .

Не бѣхъ повиканъ да гледамъ сеиръ, да стоя съ скръстени ръце, а да помогна, да спасявамъ. Въ ржцетѣ ми имаше тояга, извихъ здраво и